DEO OPT. MAX. UNI ET TRINO, VIRGINI DEIPARÆ, ET S. LUCÆ ORTHODOXORUM MEDICORUM PATRONO.

QUÆSTIO MEDICA

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS MANE DISCUTIENDA IN SCHOLIS MEDICORUM DIE JOVIS XVIII. DECEMBRIS.

M. GUIDONE PATIN, Doctore Medico, & Professore Regio, Præside.

An sanguis per omnes corporis venas & arterias jugiter circumfertur?

QUOD vivimus calori tribuendum; quod aliquandiu, nutritioni, quâ Natura dum perpetuò sarcit quod continenter defluit, vitam quidem efficit longulam, non tamen æternam. Ad id operis nihil habet accommodatius sangui-
ne, cujus materia chylus est, qui in ore guláque inchoatus, & in ventriculo perfectus, in iis per quas ad jecur contendit venis, aliqua jam sanguinis specie ornatus, ipsius jecoris ipsi sese exhibentis propriâ innatâque vi, totam ger-
mani sanguinis formam induit. Inde tamen lapsus in Cavam aliasque insignes venas tergetur, nitetque magis. His quippe claudi omnino amat, si sibi relinquatur, nusquam egressurus. Sed mox ut suo parenti gravis, eò depulsus est,
rapitur ab aliis partibus, illo suam expleturis famem. In venis itaque movetur, non admodum procurrentis fluminis, sed perquam lentè, eóque dumtaxat gradu, quo is abit, cui succedit vicarius.

SANGUINEM perpetuò in orbem agi, è Cava ascendente in dextrum Cordis specum delabi, inde egressum in universam pulmonis substantiam excurrere, hinc per venosam arteriam ad lævum Cordis sinum iter reflectere,
unde in Aortam reliquasque arterias, ut ab his in venas trudatur, in Cor jugi circuitu recursurus, suave est Harvæi somniantis, aut certe ingeniose ludentis commentum, nulla oculorum fide commendatum (quis enim operan-
tem vidit Naturam?) nullis certis experimentis, nullo rationum pondere stabilitum. Nam quòd venæ inferiores, vinculo sanguinis fundendi causâ injecto, præter morem tumeant, facit allata membro vis, dolorique comes
constrictio, non qui in illis restitit interceptus sanguis. Et apertâ majori arteriâ, totus quidem etiam è venis excidit sanguis, quòd per hiantia coëuntium passim venarum & arteriarum oscula transfusus, vel suo pondere, vel
spirituum, vel Naturæ vacuum omni corpore locum exhorrescentis impulsu excidat. Nihilo plus habent firmamenti quæ occurrunt in venis Valvulæ, quibus veluti per substratos dispositosque gradus sanguinem scandere, tum ne
subito deorsum ruat, sufflaminari prædicant.

SANGUINIS circuitio, & in orbem per vasa omnia circumductio, otiosarum mentium partus, mera nubes est, quam amplexantur Ixiones, Centauros & portenta procreaturi: Mirum quippe quantum hoc uno figmento uni-
versa viventium corporum Oeconomia obscuretur, perturbetur, quàm artis Medicæ fundamenta misere convellantur: Quàm Medicus principum præsidiorum subsidiis destitutus, inutilis sit, & feriatus afflictæ opemque imploran-
tis Naturæ spectator, quantum vel prudenti illorum usu mali importet. Non desunt tamen qui tam futili opinione delectati, ad eam tanquam ad saxum pertinaciter adhærescant, cæcitatisque antiquitatem insimulent. Qui si ad as-
piciendam lucem oculos tantisper aperiant, facillimè eum errorem, quem rei novitas attulit, Naturæ ratione depellent.

SANGUINEM toto corpore circumferri, adeo Naturæ instituto adversatur, ut assiduo isto motu universa nutritionis ratio evertatur, damnaque gravissima incurrantur. Nam si è sanguinis in venis reconditi penu semper ali-
quid demitur, ad id sarciendum, quod è singulis excidit partibus: cum hæ ad suum opus explendum aliquod sibi deposcant temporis spatium: sanguis vero simul accedat, & recedat, nullibi moram faciat, quo tandem pacto ad
vitam hærere, in illarumque substantiam abire & converti poterit? Rem propius intuere, non modo inutilem esse, sed more publicanorum molestam, & semper aliquid bonæ rei auferentem deprehendes. Hæc quippe est fluen-
tium corporum natura & ratio; ut quemadmodum amnis quantumvis taciturnus mordet roditque paulatim alvei sui ripas; ramenta quædam abripiant, & summo saltem vulnere degustent, quæcumque lambunt corpora, peren-
ni detrimento tandem aliquando casura. Finge autem non jam à qualibet parte sanguinem amore quodam, suique tutandi causâ & necessitate delectum prolici: sed à Corde pulsum vage currere, quæ pars eo inundante aut ex-
pers erit phlegmones, aut ejus quasi pabuli uberioris appulsu non obruetur?

FAMOSUM fumosumque hoc dogma quanta in corporum natura, tanta in Arte Medica sequitur perturbatio, rerumque omnium confusio. Nihil enim amplius est in sanguinis missione præsidij, nihil in purgatione, quin illa corpus
ipsum accendi, hâc verò inquinari penéque venenari consequens est, nempe cum à fuso sanguine, qui in venis superest, mole copiáque minor fit; & celerius moveatur, motuque ipso incandescat: & Cordis cava, sedem focum-
que luculenti caloris, sæpius subeundo, novum calorem induat necesse est. Qui autem prius quasi sopiti vasorum tunicis adhærescebant fœdi humores, ubi purgantis medicamenti operâ emoti, cursumque præterlabentis sangui-
nis sequuti in Cordis penetralia deducentur, & ipsum inquinabunt, & similem reliquis subinde partibus labem importabunt: Sicque Medicis omni præstanti auxilio destitutis, morbisque ipsis, quos vel sanguinis fervor, vel hu-
morum impuritas peperit, impune grassantibus, quam maxima mortalium strages edetur.

Non ergo sanguis per omnes corporis venas & arterias jugiter circumfertur.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Franciscus Sorand.
M. Iacobus le Menestrel.
M. Carolus Brisset.

M. Nicolaus Bonvarlet.
M. Nicolaus Rainssant.
M. Ioannes Grout.

M. Antonius Morand.
M. Ioannes Hamon.
M. Simon Boulot.

Proponebat Lutetiæ IOANNES CORDELLE, Hamus, A.R.S.H. 1670.